

„Я слушайте, я слушайте!“ и на улицата прозвуча песен. Пееше се песента за зимата с „ледените цветя“.

„Това е северния вятър, що пее“, каза печката, „аз го познавам по гласа. И всичките мебели занемяха и слушаха.“

Ледени цветя, и така, това са ледени цветя! — И тях ни ги донесе зимата? Разбира се, зимата подарява само бели цветя — бели като снега.

Чудесни! Каква прелест! Ледени цветя! Дали те растат в леденици или по ледените полета, или пък зимата има своя собствена градина за такива цветя?

Много беше любезно от нейна страна, дето тя скришом им пржскаше цветя по прозорците. Разбира се, че и тя искаше да покаже на хората, че не само лятото, но и тя има хубави цветя.

И тъй прозореца не беше вече празен; цветя красеха пак стаята.

„Само че те не ни се усмиват и покланят както летните цветя“, си мислеше софата.

„Да, право. Те не поклащат даже личицата си, не миришат, па и не ни разказват нищичко“, казаха столовете.

Не, неми и неподвижни бяха ледените цветя. При все това те лжяха тъй хубаво от далеч — блещеха като нов сняг, току що паднал от небето. Те бяха посипани с хиляди малки среброблестящи като кристал искрици.

Но ето че дойде един слънчев лъч и огря прозореца. Веднага среброто се обжрна на злато. То се лжскаше и блескаше, светеше и изпущаше искри. — Не — хубостта му не можеше да се опише. И тъй рядко, тъй прелестно — само в приказките се среща такова нещо. Да, и това беше една чудесна зимна приказка. Това беше един привет от цветята на чуждия свят — на ледения свят! —

„Тик-так — тик-так . . .“ се чуваше големия часовник на стената. Тишината в стаята го отекчаваше, той обичаше живот, движение.

Сжщо и дулапът изпука още веднаж полекичка. „Какво да направим, за да накараме ледените цветя да се пораздвижат малко?“

„Чакай, аз ще ги поля с водица“, каза лейката.

„Това няма да помогне“ помисли печката. „Няма ли да бжде по-добре да накладем огън? Ама тъй хубав огън! Ще видите тогава, как цветята ще се освежат и ще започнат да се пораздвижат. Те сега са се втрещили от студа“.

Тжкмо печката говореше това, ето че влезе слугинята Лина с книги и джрва в престилката — като че ли беше подслушвала, какво си приказваха мебелите. Тя накладе хубав, буен огън.

Сега чак се сетиха мебелите, колко са мржзнали през нощта. Изненадата от ледените цветя беше толкова голяма, че те бяха забравили да мислят за студа.

В стаята почна да се стопля все повече и повече. Мебелите поглеждаха с любопитство към прозорците. И що да видят! Най-горните цветя се изгубиха. Откъде дойде това, какво стана с тях, накъде се изгубиха?